

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **M. M.**, nar. X, st. příslušnost Ukrajina, zast. Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 12. 2010, čj. MV-90606-6/VS-2010,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 2. 2. 2011, žalobkyně napadá rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 12. 2010, čj. MV-90606-6/VS-2010, kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 8. 2010, čj. MV-4646-17/VS-2010, jímž byla žalobkyni podle ust. § 75 odst. 2 písm. b) a h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, (dále jen „zákon“) zamítnuta žádost o povolení trvalého pobytu podaná podle ust. § 68 zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně uplatnila v žalobě tyto skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí:

1.) Žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí žalovaného je založeno na nesprávném výkladu ust. § 71 zákona, neboť žádost žalobkyně byla zamítnuta z důvodu, že žalobkyně nepředložila doklad zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. Žalobkyně k prokázání zajištění prostředků k trvalému pobytu na území (§ 70 odst. 2 písm. d) ve spojení s ust. § 71 odst. 1 ZoPC) předložila pracovní smlouvu uzavřenou se společností BREAK BALL Consulting s.r.o., IČ: 29182140, přičemž z hlediska časového byla konstruována tak, že *"Zaměstnankyně se zavazuje nastoupit do práce v pracovní den následující po dni, kdy zaměstnankyně získá právo k trvalému pobytu ..."*. Žalovaný smlouvu, jakožto doklad prokazující zajištění

finančních prostředků neuznal V rámci rozhodnutí o rozkladu bylo na str. 4 uvedeno *"je nutno uvést, že podle citovaného ustanovení je cizinec povinen k žádosti předložit doklad o zajištění prostředků prokazující úhrnný měsíční příjem, tedy reálný a pravidelný měsíční příjem, tudíž že nějakými k pobytu reálně disponuje."* Pod pojmem reálný pak je zjevně myšleno současný, aktuální. Žalobkyně ovšem tvrdí, že takový výklad nemá oporu ve znění ust. § 71 odst. 1 zákona, v němž je použito slova „příjem“ ... „nebude“, tzn. z použitého budoucího času vyplývá, že se nejedná o aktuální stav, nýbrž budoucí. Pokud jde o otázku pravidelnosti tak předložená smlouva s měsíční splatností tuto podmínku splňuje, nadto výslovný požadavek pravidelnosti plyne až z novelizace § 71 zákona provedené zákonem č. 427/2010.

2.) Žalobkyně namítá nesprávné právní posouzení věci i pokud jde o výklad ust. § 68 odst. 3 zákona, které žalovaný vyložil tak, že postačuje naplnit pouze jednu z víceřých podmínek, přičemž zákonodárce stanovil potřebu splnění všech podmínek kumulativně. Správní orgán totiž s odkazem na několik vycestování žalobkyně z území České republiky zvážil, že pobyt žalobkyně na území České republiky nebyl po dobu 5-ti let nepřetržitý. Žalobkyně nepobývala na území po dobu od 4. 7. 2006 do 10. 9. 2006, od 18. 4. 2007 do 21. 5. 2007, od 5. 6. 2007 do 24. 7. 2007, od 29. 5. 2008 do 6. 7. 2008, od 17. 4. 2009 do 24. 5. 2009 a dále od 31. 12. 2009 do 24. 4. 2010. Souhrn těchto jednotlivých nepřítomností pak v celku činí dobu 333 dnů, což je víc než deset měsíců. Přitom ale žádná jednotlivá nepřítomnost žalobkyně na území České republiky nepřesáhla dobu šest měsíců. Slovní spojení použité § 68 odst. 3 zákona „pokud“ má dle pravidel českého jazyka význam „pokud současně“ atp. Jedná se o vyjádření, že dvě okolnosti musejí být naplněny současně. Totéž lze dovodit i vzájemným srovnáním spojení „a pokud“ oproti spojení „a dále“. Výraz „a pokud“ tedy znamená: právní následek se uplatní, je-li splněna podmínka A „a současně pokud“ je splněna podmínka B. Obě podmínky tedy musí být splněny současně. Správný výklad citovaného ustanovení zákona je takový, že *"Do doby pobytu podle odstavce 1 se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud "současně" ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců ... "* Musí být tedy současně naplněny obě podmínky, tj. alespoň jedna jednotlivá nepřítomnost přesahující šest měsíců „a současně“ souhrn „všech“ nepřítomností v rozsahu alespoň deset měsíců. Nepostačuje naplnění jenom jedné podmínky. Žalobkyně přitom podmínku „jednotlivě“ nepřítomnosti přesahující šest měsíců nikdy nenaplnila, a proto jí nemůže být nepřítomnost na území kladena k tíži, resp. je nutno dle ust. § 68 odst. 3 zákona započítat i předmětnou dobu nepřítomnosti.

3.) Dále žalobkyně namítá i nesprávné právní posouzení věci ve vztahu k posouzení okolností soukromého a rodinného života. Dle ust. § 75 odst. 2 zákona lze žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítnout *"za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince."* Správní orgán I. stupně k tomu pouze na str. 4 poznamenal, že správnímu orgánu je sice známo, že na území České republiky pobývá zletilá dcera žadatelky, nicméně konstatuje, že i přes tyto existující rodinné vazby nebude znamenat zamítnutí její žádosti o povolení k trvalému pobytu na území nepřiměřený zásah do jejího soukromého či rodinného života, neboť existující rodinné vazby může žadatelka realizovat v rámci stávajícího povolení k dlouhodobému pobytu (t. č. platného do 27. 8. 2010). Ministr vnitra ve svém rozhodnutí pak v tomto směru neuvádí ničeho. Provedeným výkladem ovšem správní orgán zjevně zúžil pojem "soukromý a rodinný" život na pojem "rodinný", a to v přímém rozporu s judikaturou správních soudů. Pojem "soukromý život" totiž v sobě zahrnuje i další složky, než rodinné vztahy, a to například i například možnost důstojného společenského uplatnění, včetně výkonu povolání a zaměstnání (tzv. život "profesní"). K tomu lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 9 As 38/2009 - 123: *"Ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská*

práva (dále jen "ESLP") je pojem "soukromý život" vykládán v širokém smyslu a nezahrnuje pouze nejbližší okolí jednotlivce, v němž žije, chápáno jako domov a rodina. Naopak ESLP do tohoto pojmu zahrnuje rovněž život, ve kterém se člověk rozvíjí a navazuje vztahy s jinými lidmi. S ohledem na právě předestřené se ESLP přiklonil k extenzivnímu výkladu citovaného ustanovení, které zahrnuje rovněž stránku obchodní a profesní, a to zvláště v případě, kdy jednotlivec vykonává svobodné povolání, neboť potom je práce součástí jeho soukromého života a není možné určit, do jaké míry v daném okamžiku pracuje či realizuje svůj soukromý život [k tomu srovnej zejména Niemietz proti Německu (stížnost č. 13710/88), ze dne 16. 12. 1992; Haf/ord proti Spojenému království (stížnost č. 20605/92) ze dne 25. 6. 1997; ... V takovém smyslu musí věc posoudit rovněž zdejší soud. “ (shodně též např. č.j. 1 Afs 60/2009 -119). Správní orgán měl proto uvést rovněž úvahu, zda zamítnutím žádosti nedojde k nepřiměřenému zásahu žalobkyně i v tomto směru, obzvlášť byl-li srozumem, s tím, že žalobkyně získá práci (tj. společensky se uplatní) až tehdy, pokud získá oprávnění k trvalému pobytu. V tomto směru je tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, a lze rovněž uvažovat i o nedostatečném zjištění skutkového stavu, když se o tyto otázky správní orgány nezajímaly.

Žalovaný v rámci svého písemného vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně podmínku 5-ti letého nepřetržitého pobytu nesplnila, a ust. § 68 odst. 3 zákona stanovuje, že se do celkové doby započítávají i případná období nepřítomnosti cizince na území v průběhu doby pobytu. Jedná o situaci, kdy jednotlivá období nepřítomnosti na území nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a současně pokud období nepřítomnosti ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců. Právě tato druhá podmínka k započítání období nepřítomnosti na území do doby nepřetržitého pobytu nebyla u žalobkyně naplněna, neboť období její doložené nepřítomnosti na území přesáhla ve svém souhrnu 10 měsíců.

Žaloba nezpochybňuje skutečnost pobytu žalobkyně mimo území České republiky ve zjištěných obdobích v délce delší než 10 měsíců, nýbrž má za to, že doba nepřítomnosti žalobkyně na území měla být přesto započítána, neboť tato nikdy nepřesáhla 6 měsíců. Žalovaný k této námitce setrvává na právním výkladu předmětného ustanovení tak, jak ho učinil v napadeném rozhodnutí. Žalovaný souhlasí s tím, že podmínky pro posouzení doby pobytu jako nepřetržité jsou v uvedené souvislosti stanoveny kumulativně, tj. k tomu, aby došlo k započítání období nepřítomnosti cizince na území do doby celkového nepřetržitého pobytu musí být splněny obě podmínky (konstrukce daného ustanovení nehovoří o tom, za jakých podmínek nelze dobu pobytu mimo území započítat, nýbrž stanoví pozitivně, v jakých případech ji započítat lze). Pokud není naplněna ani jedna ze stanovených podmínek či pokud je naplněna jen jedna z nich, nelze období nepřítomnosti cizince započítat do celkové nepřetržité doby jeho pobytu na území České republiky. Žalovaný proto při posouzení případu žalobkyně v tomto směru nepochybil, když konstatoval, že pobyt žalobkyně na území nelze s ohledem na zjištěná období její nepřítomnosti považovat za nepřetržitý pobyt v délce 5ti let. Již samotné nesplnění podmínky nepřetržitého pobytu v délce 5ti let má za následek zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu podané podle § 68 zákona o pobytu cizinců.

S námitkou nesprávného výkladu ustanovení § 71 odst. 1 zákona se žalovaný taktéž neztotožňuje. Žalobkyně měla na území České republiky v době podání žádosti platné povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manažer - účast v právnické osobě“. V této souvislosti žádný doklad prokazující její úhrnný měsíční příjem ke své žádosti o povolení k trvalému pobytu nedoložila. Správnímu orgánu předložila toliko potvrzení banky a výpis z bankovního účtu (na jméno M. I.), což však nelze považovat za doklad o úhrnném měsíčním příjmu žalobkyně. Taktéž ani dodatečně předložená pracovní smlouva ze dne 17. 5. 2010 nebyla způsobilá prokázat úhrnný měsíční příjem žalobkyně, když na jejím základě pracovní

poměr s nárokem na výplatu mzdy žalobkyni v době rozhodování správního orgánu ještě ani nevznikl (dle čl. 7 smlouvy musí žalobkyně získat právo k trvalému pobytu nebo pracovní povolení do 31. 8. 2010, jinak smlouva nevzniká). Žalovaný tak setrvává na závěru, že žalobkyně v řízení (kromě nesplnění podmínky nepřetržitého pobytu v délce 5ti let) dále nedoložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, když v řízení o své žádosti nedoložila, že její úhrnný měsíční příjem nebude nižší než právními předpisy stanovená částka. Požadovat doložení a vypočítávat úhrnný měsíční příjem osoby lze z povahy věci pouze za období, které předcházelo podání žádosti, což je také postup souladný s posuzováním příjmu osoby z pohledu, zda tento dosahuje částky životního minima podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, v platném znění, na který zákon o pobytu cizinců činí v předmětném ustanovení odkaz. Jako výjimku pak ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění stanoví, kdy může být doklad prokazující příjem nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků z veřejných rozpočtů.

K žalobní námitce vztahující se k posouzení přiměřenosti případného zásahu do rodinného a soukromého života pak žalovaný odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kde se k posouzení dopadu do této sféry žalobkyně s ohledem na zamítnutí žádosti také podle § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na základě v řízení zjištěných skutečností vyjádřil. Jelikož však v podaném rozkladu žalobkyně závěry správního orgánu prvního stupně v tomto směru nenapadla, proto žalovaný neměl důvodu opakovat závěry správním orgánem I. stupně učiněné. Námitku vznesla až v podané žalobě, avšak i tato je formulována značně obecně, když není zřejmé, z jakých dalších konkrétních skutečností je případný zásah do rodinného, resp. soukromého života (profesního) žalobkyně vyvozován, resp. jaké další skutečnosti měl žalovaný v řízení posuzovat a přezkoumávat, zejména za situace, kdy podaný rozklad takovou námitku neobsahoval. Pokud žaloba namítá, že žalobkyně získá práci, resp. se společensky uplatní až tehdy, pokud získá oprávnění k trvalému pobytu, žalovaný k tomu uvádí, že toto tvrzení vyznívá nepřesvědčivě za situace, kdy žalobkyně na území České republiky pobývala opakovaně od roku 2004 v rámci povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaný s ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti trvá na závěru, že v řízení byla posouzena přiměřenost případného dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně na základě okolností případu dostatečně a v souladu se zákonem (v případě zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 1 písm. h) zákon povinnost posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života nezakotvuje).

Námitky žalobkyně proti napadenému rozhodnutí shledává žalovaný jako nedůvodné, a proto navrhl, aby žalobu zamítl.

Žalobkyně repliku k vyjádření žalovaného nepodala.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Soud vycházel z následující právní úpravy.

Podle § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže ... h) *v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.*

Podle § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže ...b) *cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území,*

...za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.

Podle § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „Do doby pobytu podle odstavce 1 se započítává doba pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů a na povolení k dlouhodobému pobytu nebo doba pobytu na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu²⁾, 3a), pokud se na cizince tento zvláštní právní předpis již nevztahuje. Do této doby se nezapočítává doba, po kterou byl cizinec na území služebně vyslán zahraničním zaměstnavatelem nebo zahraniční právnickou nebo fyzickou osobou, a dále doba, po kterou cizinec na území pobýval za účelem sezónního zaměstnání nebo vypomáhal s domácími pracemi za stravu, ubytování a kapesné určené k uspokojování jeho základních sociálních, kulturních nebo vzdělávacích potřeb ; doba pobytu na území za účelem studia se započítává jednou polovinou.“

Podle § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „Do doby pobytu podle odstavce 1 se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí. Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává.“

Podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „Za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje **doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný** a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim^{9d)} cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem^{9e)} nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66 může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy z podnikání. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.“

Soud žalobní námitky posoudil takto:

Rozhodnutí žalovaného je založeno na závěru, že žádost žalobkyně byla zamítnuta ze dvou důvodů, prvním je nesplnění podmínky nepřetržitého pobytu, který sám o sobě postačí pro zamítnutí žádosti a druhým je nepředložení dokladu potvrzujícího zajištění

prostředků k trvalému pobytu na území. Soud musí přisvědčit závěru žalovaného, že smlouvy, které je sice platná ale jejíž účinnost nastane až v budoucnu sama o sobě neprokazuje, že žalobkyně v době podání žádosti je schopna si zabezpečit právními předpisy požadovanou výši pravidelného příjmu. Pokud žalobkyně poukazuje na nesprávnou interpretaci žalovaného, resp. jdoucí nad znění zákona, jestliže požaduje doložit aktuální pravidelný příjem, nutno odkázat na výše citované znění zákona účinného v době rozhodování žalovaného, v kterém se uvádí, že žadatel musí předložit „doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný“ a slovem „nebude“ je míněno, že příjem v úhrnu po spočítání s příjmem společně posuzovaných osob nebude nižší než je stanovená částka, Ustanovení zjevně nemá na mysli příjem vzniklý v budoucnosti. Pro výpočet úhrnného měsíčního příjmu cizince je logicky nutno vycházet z období, které předcházelo podání žádosti, což odpovídá i posuzování příjmu osoby na základě č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, v platném znění, na který zákon o pobytu cizinců činí v předmětném ustanovení odkaz. Jediná výjimka, kdy lze prokazovat příjem vzniklý v budoucnu je zakotvena v ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje, že doklad prokazující příjem může být nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků z veřejných rozpočtů, což ale není případ žalobkyně. Žalobkyně byla poučena, jakými doklady může příjem dokládat, je nepochybné že jednotlivý výpis z účtu nemůže zajištěnost prokazovat, musel by být dokladován pohyb prokazující příjmy na účtu za delší období, Jestliže měla žalobkyně měla na území České republiky v době podání žádosti platné povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manažer - účast v právnické osobě“ je spodivem, že v z této činnosti žádný doklad prokazující její úhrnný měsíční příjem ke své žádosti o povolení k trvalému pobytu nedoložila. Soud shledal, že je oprávněn závěr žalovaného, že žalobkyně v řízení, kromě nesplnění podmínky nepřetržitého pobytu v délce 5ti let, také nedoložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, když v řízení o své žádosti nedoložila, že její úhrnný měsíční příjem nebude nižší než právními předpisy stanovená částka.

V druhé žalobní námitce žalobkyně namítala nesprávný výklad ust. § 68 odst. 3 zákona při výpočtu doby, nepřetržitého pobytu, přičemž jednotlivé období nepřítomnosti na území ČR nečiní spornými.

Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že při zjištění splnění podmínky nepřetržitého 5-ti letého pobytu správní orgány vycházeli jednak z materiálů cizinecké policie, které jsou součástí správního spisu a také z cestovního dokladu žalobkyně, v kterém jsou vyznačeny jednotlivá vycestování mimo území ČR. Z materiálů cizinecké evidence tak prvostupňový správní orgán zjistil, že žalobkyně na území České republiky pobývala nepřetržitě od 26. 4. 2004, přičemž od 10. 3. 2004 do 27. 8. 2004 měla povolen byt na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem účasti v právnické osobě, od 28. 8. 2004, a tento druh pobytu byl platný do 27. 8. 2010, na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem

zaměstnání (účast v právnické osobě), následně za účelem výkonný manažer – účast v právnické osobě. Celková doba pobytu žadatelky na území České republiky na základě výše uvedených pobytových titulů tedy činila více jak 5 let, což by odpovídalo zákonem požadovaným 5 letům pobytu na území České republiky ve smyslu ustanovení § 68 zákona, avšak v průběhu správního řízení však byla zjištěna skutečnost, která odůvodňuje závěr správních orgánů, že nepřetržitost pobytu žalobkyně dle ust. § 68 odst. 2 a 3 zákona nebyla zachována, a v důsledku toho nebyla splněna ani celá podmínka pětiletého nepřetržitého pobytu na území ve smyslu ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z materiálů cizinecké evidence a z cestovního dokladu žalobkyně správní orgán zjistili, že žalobkyně v průběhu uvedené doby povoleného pobytu Českou republiku opustila, a to minimálně v období od 4. 7. 2006 do 10. 9. 2006, od 18. 4. 2007 do 21. 5. 2007, od 5. 6. 2007

do

24. 7. 2007, od 29. 5. 2008 do 6. 7. 2008, od 17. 4. 2009 do 24. 5. 2009 a dále od 31. 12. 2009 do

24.4.2010. Uvedená období nepřítomnosti žadatelky na území České republiky sice nepřesáhla 6 měsíců, jak stanoví ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců pro žádné jednotlivé období nepřítomnosti, která se do doby pobytu pro účely žádosti o trvalý pobyt, ale ve svém souhrnu činí tato období nepřítomnosti více jak 10 měsíců. Jelikož tato období nelze ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců započítávat do celkové doby pobytu, je tím narušena nepřetržitost pobytu 5-ti letého žadatelky, kterou zakotvuje ust. § 68 odst. 1 zákona jako jednu z podmínek pro vyhovění žádosti, správní orgány byly tedy nuceny pro nevyhovění podmínce ust. § 68 odst. 1 zákona žádost žalobkyně dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona zamítnout. Pokud jde o výklad ust. § 68 odst. 3 zákona, který činí žalobkyně sporným, a trvá na tom, že musí být splněny obě podmínky kumulativně, tak nutno zdůraznit, že v tomto ohledu není mezi žalobkyní a žalobcem sporu. Žalovaný zjistil, že jednotlivá období nepřítomnosti sice nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců, ale ve svém souhrnu přesáhla 10 měsíců, takže jelikož jedna z podmínek ust. § 68 odst. 3 zákona není splněna, není splněn ani požadavek nepřetržitosti dle § 68 odst. 1 zákona.

Námítku nedostatečného posouzení okolností soukromého života ze strany žalovaného soud důvodnou rovněž neshledal. Soukromým a rodinným životem se zabýval prvostupňový správní orgán, jelikož žalobkyně tyto závěry týkající se soukromého života v rozkladu nenapadla, nebyl žalovaný se k nim povinen vyjadřovat a opakovat závěry prvostupňového správního orgánu; obě správní rozhodnutí tvoří jeden celek a jestliže závěry prvostupňového rozhodnutí nebyly v této otázce rozkladem napadeny žalovaný nemohl předpokládat, že s nimi žalobkyně nesouhlasí. Jestliže teď v žalobě obecně žalobkyně poukazuje na to, že se žalovaný nezabýval dostatečně možným zásahem do soukromého života, neuvádí, v čem je odůvodnění prvního stupně nedostatečné. Žalobkyně v žalobě předpokládá, že společensky se uplatní, až získá práci v důsledku oprávnění k trvalému pobytu, nutno souhlasit s argumentací žalovaného učiněnou ve vyjádření k žalobě, že tento předpoklad vyznívá nepřesvědčivě za situace, kdy žalobkyně na území České republiky pobývala opakovaně od roku 2004 v rámci povolení k dlouhodobému pobytu. Navíc vzhledem k tomu, že žádost byla zamítnuta ze dvou důvodů nutno poukázat na skutečnost, že v případě zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 1 písm. h) zákon povinnost posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života neukládá..

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů s tímto řízením spojených a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. září 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová